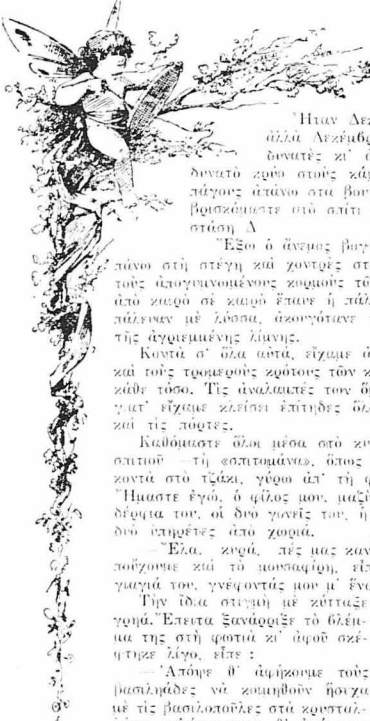

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

Η ΚΥΡΑ-ΝΙΤΣΑ

(Ανέκδοτο)

Ήταν Δεκεμβρής, έτος τώρα, **άλλα Δεκεμβρής** Ήπειρωτικός, με δυνατά κι' αδιάκοπες βροχές, με δυνατό κρύο στους βράσιους, με χιονία και πάχους άπάνω στα βουνά. Έκείνο το βράδυ βροσάκιε στο σπίτι του φίλου μου Άναστάση Α.

Έξω ό άντρες βροχόδες μαυσαυμένοι άπάνω στη στέγη και χοντρές στάλες βροχής έδραναν τους άποχρυσωμένους χορμούς των δέντρων. Κι' όταν από μακριά σε χωριό έβαινε ή πάλη των στοιχείων του κόσμου με ήσασα, άκούριεσαι το φοβερό ποικροτό της άφραγμένης λίμνης.

Κοντά σ' όλα αυτά, ήζυμε από στιγμή σε στιγμή και τους τρομακούς κρότους των κεραυνών που πέφτανε κάθε τόσο. Τις αναλύσεις των ήσως δεν τις βλέπαμε, γιατί ήζυμε κλειστί έπιθύρες όσα τα περιφραβόειλλα και τις πόρτες.

Καθόμαστε όλοι μέσα στο χειρότερο δωμάτιο του σπιτιού ής κοπιόμανας, όπως λέμε στα Γιάννινα - κοντά στο τζάκι, γύρω άπ' τη φωτιά που λαλιόφειε. Ήμιστε ήγώ, ό φίλος μου, μαζί με τ' άλλα όλη άδέρφια του, οι δυο γυνίκες του, ή γοργή γιακά του και δυο ετηρέτες άπό χωριά.

— Έλα, κυρά, πές μας κανένα παραμύθι, άπόψε ποήσουμε και τό ποικροτό, είτε ό φίλος μου στη γιακά του, γνεφόντας μου μ' ένα χαμογέλιο.

Την ίδια στιγμή με ζήτησε χαμογελαστή κι' ή γοργή. Έπειτα Ξαναόρισε τό θέλημα της στη φωτιά κι' άφού ανέφτηκε λίγο, ειπε :

— Άπόψε θ' αφήριμε τους βασιλικόδες να κοιμηθούν ήσρια με τις βασιλοπούλες στα χωριό-λάβια παλάτια τους, θ' αφήριμε ήσρια και τό σπασίνα και τις λίμνες να κοιτώνται στις όρημαξές μοναξές τους και δεν θα ταμάσουμε ούτε τό κοσμοδόλο ήνο της Ξανθής βασιλοπούλας. Θ' αφήριμε ήσρια τα παριόφια άπόψε και θα σάς πω μία ιστορία άθρηνη...

Προτοκομαστήριμε όλοι για να την άκούσουμε με προσήχη.

— Αφόντας ήσαν οι Τορζοκι, κοντά τ' Γιάννινα, παιδί μου, άρχιος ή γοργή, φήζοντας φοβισμένα βλέματα γύρω της, σαν να φοβόταν μίη την άκούσιον οι Τορζοκι, αφόντας λοιπόν ήσαν οι Τορζοκι τ' Γιάννινα, δεν τους έβταναν τ' άλλα που μας έβταναν κοντά, με ήβταναν και στα σπίτια μέσα, και όσα ταύτοια τους άφειρε, την έβταναν με τό σπασίνο γυνάικα και την έτοιόφουζον. Αφεντιόδες ειπε, έβταναν ό,τι ήβελαν...

Ό Άλή Πασάς όμως έστάθηκε άπ' όλος τους πέτσιους χειρότερος. Άπόψε άράφει άπ' τ' όσπια και τα παιδιά σερνάει. Άλήφρα θα σάς πω κλειότερα για τ' όσπια. Τώρα θα σάς πω για τις όμορφες ταύτορες...

Όσπια του ήσας ό διαβόλος στο γέφυρο του κεφάλι. Έστειλε δούτοφες τζοχαξατόφους και την έβτανε στο χαρμύ του. Σάν την έβήλαγε εκεί κλεισιμένη χύμιστο χωριό και έχόφτανε μ' αυτή την κοκοροφισιά του, του όρέχοντος άλλη.

Έστειλε κι' έβτανε άλλη, και την αφόφει τ' ήν έβανε; Δεν την έδνε πίσω στον πατέρα της ή στ' αδέρφια της ή στον άντρα της, άλλα την έπάντρεμε με τ' Τουρζοκούλα του παλατιού του και ή καθ' μένη ή χριστιανή, ήταν άναχαξαμένη μ' άζολοφθή κι' αυτή την πίστη του άντρός της, να γίνετα, μ' άλλα λόγια, Τορζοκα...

Μία άπ' αυτές ήταν και ή κυρά Νίτσα, παριόφει άπ' τ' μικρά της χρονια στο χαρμύ τ' Άλή Πασά, άρχοντοπούλα άπό τζάκι, άπό τ' καλύτερα των Γιαννίων. Όνας ήθελε ό χωριό να τ' ή βγάλη άπό τό χαρμύ του, ό Βεζύρης την έπάντρεμε μ' ένα μεγάλο άπό δύο μετή κι' άπόχρησε μ' αυτόν δυό μενεόπουλα, που ζοίη και σημερα άζόμια.

Αναχαξατρε, όπως όλες, κι' ή κοκοροφία ή κυρά Νίτσα άπό τον άντρα της κι' άπό τους σπαιτούς του, να γίνη Τορζοκα. Έπειδής όμως ήταν κοκοροφούλα καλοαναφραμένη και ήξερε πως να φερθή στον καθένα, άπόχρησε μ' αυτόν τον τρόπο της σεβασμό και ύπόληψη στο τορζοκό σπαι που πήγε νύφη, και τους παρακάλεσε να της άφίνο να ηγαίνον τον όντα της χριστιανές γυνάικες, για να κονθενιάη μ' αυτές και να τις βλέπη. Γιατί, έβλεπε, αυτό έγύρισε τώρα πλείη για μόνο βάλασμο και μόνη παρηγοριά της, να βλέπη και να κονθενιάη με χριστιανές γυνάικες.

Οι άνφραποι του σπαιτού της, σαν την έσέβονταν και την άγαπόσαν, όπως σάς ειπα, της τώκαμαν τό χατήρι αυτό. Έβλεπε, λοι-

πόν κάθε μέρα χριστιανές γυνάικες να μπανόφαινον στο άρχοντικό της κυρά Νίτσα.

Έτσι έβτανε έγκραμοφισμένη σωράντα χρονια, ως που πέθανε. Σάν έβτανε τότε πως μέρα με μέρα ή δύναμη της την άφανε, σπαιήρες να πεθάνη σαν χριστιανή που ήταν. Γιατί άλήθεια έτοιόφουζε, με μονάχα άπόξιο. Μέσα ή καρδιά της, ή φρεψή της ήταν χριστιανή.

Έβτανε όσα πράματα της πίστης των έβταναν και ή συγγενισιάς της ή Τορζοκας, Μ' από χροιά στον όντα της αυτή έγύρισε προς την άνατολή κι' έβτανε σπαιήρα - σπαιήρα τό σπαιό της, κι' όντας έτοιόφουζε τό βράδυ κι' όντας έβήτανε την αήγη, κροφοφύλαχόντας την όσα που δεν την έβλεπε κανένας.

Και τώρα λοιπόν έτοιόφουζε να πεθάνη χριστιανή. Δεν της τώλεγε ή καρδιά της, δεν της τώλεγε ή φρεψή της να πεθάνη Τορζοκα φανερά φανερά. Ήθελε να ξεφραγή άφού μεταλάβη τό αίμα του Χριστού μας, όπως κάνει στο θάνατο του καθένας χριστιανός.

Μα πως να τό καταφίρη αυτό; Πως να φέρη τον παπά με τ' Άγραντα Μυστήρια στο κονάκι της για να τ' μεταλάβη; Άλλοίωτον ό την ένοουόταν οι Τορζοκι συγγενές της!

Τι κάνει λοιπόν; Τον έτοιόφουζε τον πόθο της σε μία πιστή της φίληνάδα χριστιανή και τ' έτέλει μεστία στο Λεσπότη και τ' ό έβλε. Ό Λεσπότης δε χάνει χωριό και, κάνοντας τό σπαιό του στο όλο, να μίη τέρη και φανεροφίη πρόφαση τό έργο του, στέλνει στην έτοιόφουζατη κυρά Νίτσα μία καλοφρη του Άρχιμαντρέου.

Η καλοφρη πήρε με την πρόφαση, να την ίδη πως ήταν - άφού ήταν άφροστη - και σε μία όρα που δεν ήταν άλλη φρεψή στον όντα, τ' αφ' αυτή κι' ή άφροστη ή κυρά Νίτσα, αφήρισε ή καλοφρη σ' τ' αυτή της άφροστη και τ' έβλε έπει ό Λεσπότης της σφραναί τις άμωφές και βάζει μεσ' όσα μαριόμνια χροιά της ένα σπαιό σταφίδα που την έβραφε στον κόφρο της βαβιά κι' όσον ειχε κλεισιμένη μέσα της μια σταλαμιστή άπό τ' Άγραντα Μυστήρια.

Κ' έκει που ή καλοφρη έτοιόφουζε «Τού δε ίπνον σο ο ρ τ ο δ μ ε σ τ ι ο υ...» ή άφροστη κυρά Νίτσα κατέπιε με μία σφραναί έγκραμοφιστη την άμαρσινική σταφίδα. Ξανασφραναί ύστερα ή καλοφρη, τ' ή φίλη γλυκά - γλυκά, σαν άδεοφρή της, και φέριγε διακροφοντας...

Την άλλη μέρα δόθηκε πέγα-πέγα στην πόλη τό χαμρέτι πως πέθανε ή κυρά Νίτσα, ή μεγάλη πείσινα. Οι χροιάδες όλοι άνέβησαν στα τζαμιά και άρχησαν τό μαζιλάτισμα, όπως κάνουν πάντα όνας πεθάνει κανένας μεγάλος Τορζοκος.

Πλήθος ούκμαδες και άλλοι Τορζοκι μαζώχτησαν στην άλλη του σπαιού του μετή κι' έφρόντιζαν για την κηδεία. Τώκαμαν οι χριστιανοί, τώκαμ-

κι' ό Λεσπότης. Τώρα να ίδθη!

Δεν χάνει χωριό. Στέλνει πρώτα τον προτοσόγγελο του στο σπίτι του μετή να παριλάβη την κυρά Νίτσα σαν χριστιανή για να τ' ή θάρη αυτός κατά τ' χριστιανική πίστη μας. Και σαν οι Τορζοκι δεν άκούσαν τον προτοσόγγελο του, σηκώνετα ό ίδιος άπό τ' Μητρόπολη και ναίει για τό σπίτι του μετή με πατάδες, με διάκουες, φυλάδες, ξεφρέρια και άλλα.

Είδε κι' ό κοσκιο - οι χριστιανοί - τό κίνημα του Λεσπότη κι' έβήσαν κι' αυτοί κοντά του μελίσιο. Είχε έτοιόμιας, ό έτοιόμιομένος, και την κάσσα, δόλχηρη και βελουόνια...

Μπαίνει ίσα με άφορξο και με κροφία χριστιανική - χροιά νάθη καμιά μεγάλη άντ'όσια άπ' τους Τορζοκους - στο σπίτι του μετή μέσα, παρνει τό νεκρό κορμι της κυρά Νίτσα, τό βάζει στην κάσσα μέσα και διατάζει τό ξεκίνημα για τ' Μητρόπολη.

Πότε ιεροφροφίησαν εκεί, κι' αυτός κι' οι πατάδες, σαν παρ'όξιο έφρανονταν. Τόσο πληγοφα τώκαμαν. Και ξεκίνησε ή κηδεία άπό τό σπίτι του μετή για τ' Μητρόπολη.

Μπρός ό Λεσπότης, οι πατάδες, οι διάκου, οι φυλάτες, τό τώκαμα και τ' ξεφρέρια, στη μέση τό λειψανο, γιομάτο λουλούδια, και παρ'όξιο ό κόσμος, οι χριστιανοί. Τι να

Ό Κώστας Κρυστάλλης (Παλιό, σπασίνα φωτογραφία)

ΕΥΘΥΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΣΑΜΙ

Ο ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ!

Από τον τρομερό κακούργο Φαντομά.

(Ο Καμί είναι ένας από τους περιομη-
τέρους Γάλλους εθιμογράφους. Οι αστυνο-
μικοί του διάλογοι, με τη χαριτωμένη πλο-
κή τους και την απροσποίητη λύση τους, αποτε-
λούν μία λεπτή σατυρά κατά των συγγρα-
φικών αστυνομικών μυθιστορημάτων. Έτσι
ο Λούφοκ-Χόλμς του διαλόγου που δημοσι-
εύουμε δεν είναι άλλος από τον περίφημο ασ-
τυνομικό Σέρλοκ-Χόλμς και ο Φάντομας

λύσια, διδάσκαλε... Μά πώς τ' ξέρετε...
ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ω! Ήταν κοινό... Το περίφημο... Ας
τρέξουμε στον τόπο του εγκλήματος. (Τρέχουν).

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΑΞΙΣ.—Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ
(Η σκηνη παριστάνει το σπουδαστήριο του Λούφοκ-Χόλμς).

Ο ΒΟΗΘΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ. (προς τόν διδάσκαλο του).
—Ω! διδάσκαλε! Πρώ μου έβδωμάδιος ζούμε μέσα σ' ένα φριχτό
εγκώλιτη... Δεν πνάναι μία μέρα χωρίς να στοιγυγιάλιτον άρκετό
γαλιτάδες από τόν ύπερφυσικό μπεμπέ, ο όποιος δημίει... γάλι...
ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Πρώ όπότ' ημερών, χάρις στην καταλιχρτι-
κή μου λογική, μάντεπα, προς γενικήν κατάλιχρση, ότι δολοφονήθηκε
ένας γαλιτάς... Έπίσης προίτα ότι ο τραγικός μπεμπές διά δριφύος
καί διά σόζιτον γάι να πιη γάλι...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ. (μυλίνει
μέσα σαλενοντας μη έφημερίδα).—Ω... διδάσκαλε... Τι να ζά-
νομε... Το Παρίσι έχει ξετρολλιάθει πιά άπ' τόν τρομό... Λα-
βίστε, διδάσκαλε... (Τού δίνει την έφημερίδα).
ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ. (διαδύσοντας).

Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΜΠΕΜΠΕΣ ΔΙΨΑΕΙ!... ΝΕΕΣ ΕΚΑΤΟΜΒΕΣ ΓΑΛΛ-
ΤΑΔΩΝ!... ΕΠΕΡΩΤΗΣΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ... ΠΡΕΠΕΙ ΠΙΑ ΝΑ ΔΟΘΗ ΕΝΑ
ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΥΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.—Μά τί έφ-
τε, διδάσκαλε! Γιατί χαμογέλατε κατά τις τραγές αυτές στιγμές;

ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ναι, χαμογέλιω, γιατί διά έ ά σ α κ α τ ι
σ' αυτή την έφημερίδα, πόν η έκανε να μαντέφω άμέ-
σως τή λύση τού μυστηρίου... Α! τά καταλιχρνω τώρα
δία... Τί τ ρ ο μ ε ρ ή έ μ μ ε ρ ε σ ι ε. Μά ό τρομερός αυτός
μπεμπές δεν διά θριαμβήσει ποτέ. Έγώ μ' άδω!

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΙΣ.—ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΦΙΑΤΟΥ
(Η σκηνη παριστάνει ένα μεγάλο γαλιεπολιείο).

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ. (στό Λούφοκ-
Χόλμς).—Διδάσκαλε, σύμφωνα με τίς δημίρες σας, κατασχερώνα ένα
τεράστιο άντιφειζικό πορ παριστάνει μ' παρωάνα

να... Ίδού έμεις τώρα ζωνίμεν μαζί με πολλούς
άστρινωτικούς στο έσωτερικό της παρωάνας, όπως
εί Έλλογες, κατά τόν Τροικό πόλεμο, μέσα στο
Λούρηο Ίλυο...

ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.— Πληθαίνομε το σκοπό
μας... Η τεραστία παρωάνα, μέσ' στην όποια εί-
μαστε ζωνίμεν, βρισκεται μέσα σ' ένα μεγάλο
γαλιεπολιείο του Παρισιο... Μόλις ό έτεμφρι-
σμός μπεμπές άμικαστή, διά έξομηρήσιμα... Σιω-
πή... Άκούω κόβότο... (Κυτάζοντας από μία
τρούλια). Ίδού τόν...
(Η πόρτα άνοίγει άγά και ό ύπερφυσικός
μπεμπές παρουσιάζεται).

ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Έμφορ! (Οί άστρινω-
μικοί έπισηκνώνον τόν ύπερφυσικό
μπεμπέ). Ψηλά τά χέρια! (Δείνον χειροπόδαρα
τό μπεμπέ).

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑ-
ΛΕΙΑΣ. (κατάλιχρτος).—Ο Φάντομας! Είναι
ο τρομερός κακούργος Φάντομας!

ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ. (με άπάθεια).—Ναι, αύ-
τός είναι... Στην άρχή έπίστερα χ' έγώ, όποιος όλος
ό κόσμος, ότι ό έτεμφρισμός αυτός μπεμπές ήταν
ένα περιεργό φαινόμενο τής φθόσιος... Μά ζτέξ,
όταν μόν δόσατε να διαβάσω την έφημερίδα,
μη ρεζιλία τραθήξε την προσοχή μου... Ήταν ή
ρεζιλία ενός κανούργου γαλιεπολιείου, το όποιο
πολλούς γάλι σε τιμές πούλ χαμηλές, σε τιμές άσυνήγόνιστες...

Α-
μειςος έβανα ένα συνδυασμό μεταξύ τού ύπερφυσικού μπεμπέ
πόλ έπισης τούς γαλιτάδες και τού κανούργου γαλιεπολιείου
και κατά-
λαβα έξανα όλη τή φριχτή αλήθεια. Κατάλαβα τότε πόξ όλη ή
ιστο-
ρία τής γεννήσιος τού ύπερφυσικού μπεμπέ
δέν ήταν παρά μία έφ-
ρηνη κομωδία πού την είχαν πείσει οι συνένχομοι
τού Φάντομας, γιά να
έξασταθήσων την δικαιοσύνη και να δμωορηγίσων
τό φηλο το
ύπερφυσικό μπεμπέ... Ο Φάντομας, λοιπόν,
μπεμφρισμένος σε
μπεμπέ, δολοφονήσους τούς γαλιτάδες,
έκλεβε το γάλι με τή βοήθεια
των συνενόχων του να το μπετάρει
στό γαλιεπολιείο πού είχε συ-
στίσει γιά να το πούλιε
σε χαμηλές τιμές
στοξ πελάτες του...

Ο ΦΑΝΤΑΣΜΑΣ (πικρά).—Ναι, ήταν ένας
πόλ καλός συνδυ-
σμός...

ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ. — Τότε χ' έγώ δημοσιεύσα
στις έφημερίδες
μιά άγγελία πού έγραφε ότι μέσα
στό γαλιεπολιείο έπου βρισκόμα-
στε, ύπληχε μιά τεραστία
παρωάνα-ρεζιλία πού περιείχε
12.000 όκάδες
γάλι. Όσοξ το ελα προαντιέσι,
ο Φάντομας δέν μπόρεσε ν'
άντισταθί στον πειρασμό...
Ήοφε λοιπόν ν' κλέψη το γάλι
τής παρωάνας,
μά έτσι έπεσε στό χέρια μας...
Χάρις χ' έμένα,
ο καλός
εγκώλιτης τού Παρισιο
τελείσιος πιά...
Η πόλις
μπορεί άτόπω ν'
άντανήσει
έλευθερα...
Ο τραγικός μπεμπές
νικήθηκε!

Ο ΦΑΝΤΑΣΜΑΣ. (τρέλζοντας
τά δόντια του με λύσσα).—Ναι,
με νίκησες, Λούφοκ-Χόλμς...
Άλλά πούξ ξέρε;
Θά συναντηθώμε
πάλι...

(Αδύατα)

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ. ΤΟ ΤΕΡΑΣ
(Η σκηνη παριστάνει ένα δωμάτιο.)

Ο ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΟΣ ΘΥΡΩΡΟΣ. (προς τόν Λούφοκ-Χόλμς
και τούς άστρινωτικούς).—Κύριοι... Είναι τρομερό... Είναι
άγιά-
τσιο... Είναι άπίστετο... Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο
έπίστερη από
όλίγον δολοφονική έπίθετη από ένα νεογέννητο μωρό...

ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Από ένα νεογέννητο μωρό...

Ο ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΟΣ ΘΥΡΩΡΟΣ.—Μάλιστα, Αδύη ή νέα
γυναίκα πού βρισκεται έπιλιμένη εδώ νεκρή στο
κρεβάτι της,
έφερε από όλίγον στον κόσμο ένα τερατόδες παιδί,
ένα μωρό-γίγαντα!

Ο ΞΕΤΡΕΛΛΑΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ.—Μόλις με είδε το τερατόδες
αυτό νηπιό, το όποιο έχει το κεφάλι τον πού μεγάλο
άπ' το δικό μου,
μιά καταέφερε μία τρομερή γροθιά γιά να
έπιλιεσεν καταγής. Έβγαλι
μιά κωνική, ζυτώντας βοήθεια, χ'
άμεισος έτρέξε εδώ ο θεοφορός.
Μά πόλις μωάνησε την πόρτα,
τού καταέφερε μία γροθιά
στό στομάχι...
Ζαλιόσους έπεσε χ' αυτός
ζάτο, ένώ ό ύπερφυσικός μπεμπές
έφερε
κατεβάνοντας χούρρα-χούρρα
τή σκάλια...

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.—Είναι
καταλιχρ-
τικό. Πώς μιά γυναίκα μπόρεσε να γεννήσει
ένα τέτοιο τερατίο
παιδί...

Ο ΞΕΤΡΕΛΛΑΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ναι, είναι
άγιάταστο!... Μά
μιά γυναίκα πούξ βρήκα τή λύση
τού αίνιγματος. (Ανοίγοντας
ένα παραθύρο). Κοιτάξτε,
ζάριοι,
έκει στον άντιπρονό τούχο
μιά πελώρια
ρεζιλία, ή όποια παριστάνει
ένα γιγαντίσιο μπεμπέ...

ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ.—Ναι, είναι ή
περιήρημη
ρεζιλία πού βρισκεται
τυχοκοιλίμενη παντού...
Είτε
μιά ρεζιλία γιά ζάτιο
ζαλιόσους ασιόπιδι...
Μά
παύ σχέσις ύπάγει
μεταξύ αυτής και τού
τερά-
τος...

Ο ΞΕΤΡΕΛΛΑΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ.—Αδύη ή
ρεζιλία βρισκεται
ζοιλίμενη στον τούχο
τού
αρχέτου μωριών.
Βλέποντας τόν
λοπόν ή
μπεμπέ τού
τεράτος, ή όποια
βρισκόταν σ'
ένδιαφρόσιμα
κατά-
στασι,
έθαθε
έπιβολή
καί...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑ-
ΛΕΙΑΣ. (συμπληρώνοντας τον).—... και
γέννη-
σε ένα τεράστιο μπεμπέ,
πού μοιάζει με
τό μπεμπέ
τής
ρεζιλίας... (*)

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. (τρέχοντας
προς
τόν Λούφοκ-Χόλμς).—Διδάσκαλε!
Διδάσκαλε!...
Ένα
μπεμφρισμός
έγκλημα
διεπράχθη
πόλ όλίγον.

ΛΟΥΦΟΚ-ΧΟΛΜΣ. (άπαθώς).—Άσημάξ,
έ δ ο λ ο φ ο ν ή θ η κ α λ ο ι ο ς γ α λ ι τ α ς !
Ίδου δέν είναι;

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. (κατάλιχρτος).—Μά

(*) Όπως ξέρετε και όπως έχει
άποδειχθεί
έκ των
πραγματων,
στις
γυναίκες
πού
βρισκόταν
σ'
ένδιαφ-
ρόσιμα
κατάστασι,
έπιδρά
τρομακτικά
πάν
ότι
βλέπουσ
συνεχώς
και
πάν
ότι
τούξ
κάνει
βαθεία
έντύπια.

βλέπατε;
Μελίσσια!...
Μήλο
νάρκισης,
δέν
έπι-
γε
ζάτο...

Οι
Τοχομοί;
Έξάθονταν
παρωάνα
χ'
ένδιάταξαν
ζωηιοί
και
τρο-
πισμοί
την
παλιεραριά
γιά
τή
νίκη
της
Χριστιανοσύνης.

Έτσι
άγάλι-άγάλι,
μια
μεγάλη
παράταξ
και
μ'
όλα
τά
θηροκα-
τά
μια
παρωάνα
στό
δρόμο,
έφτασαν
στόι
Μητροπόλι.
Έκει
τήν
έφυλιεν
στην
έγκλιση
μέσα
καί
είχαν
στού
νά
τή
θάρσην
κοντά
στό
μνήμα
τού
νεοπάτρου
Αη-Πισορη
μαξ.

Μά
σάν
μετάνοισος
—δέν
έξω
γιατί—
ο
Λεπτότις,
έξεζίνισον
άπό
τή
Μητροπόλι
μή
τήν
όδια
παράταξ
καί
πληγών
καί
τήν
έθωσαν
στην
αύλή
τού
Αη-Νικόλα
τού
παζαρού
τήν
κωρ-Νίταξ.

Όλη
τήν
ήμέρα
έξελιν
έπανηρσίον
τή
θαυμάσια
νίκη
τουξ
οί
Χριστιανοί,
άποθεώνοντας
την
παλιεραριά
τού
Λεπτότις,
τόσο
πόλ
έ-
άουσαν
στά
χέρια
χ'
έχρονταν
μυθολογία-μυθολογία
στά
Γιάννια
καί
μάθον
την
αλήθεια
καί
νά
φιλήσων
τόν
τάφο
τήν
κωρ-Νίταξ.

Οι
Τοχομοί,
πού
είχαν
σκάσει
έτομο
τόν
τάφο
τής
μπίσιος
στά
μνήματα
τού
τέαμου
τουξ,
πούνα
σημά
στό
Γαλλικό
Προξένσιο,
έπι-
ναν
μέ
στανωμένα
τά
χέρια,
άμύλιτοι
καί
καταφοβισμένοι,
παίρνον-
τας
άπό
τόξ
στό
νού τουξ
τή
δύναμι
πού
έχον
άπέναντί
τουξ
οί
Χρι-
στιανοί,
χ'
έδώ
στό
Γιάννια
καί
παντού.

Γιατί
έμεις
οί
Χριστιανοί,
παιδιά
μου,
έχουμε
πάντα
μαξύ
μαξ
στις
τέτοιες
παλιεραρίες;
τή
βοήθεια
του
Χριστού...

Και
έτελείσι
ή
γορή
τήν
ιστορία
της
με
τήν
έπόσιση
νά
μιά
όδηγηση
μόνη
της
μιά
μέρα
στον
τάφο
τής
κωρ-Νίταξ,
νά
τόν
δοίμε
καί
νά
φιλήσουμε
τήν
κωρ
του
πλάνα...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

Ο Συγγραφέας τών Αστρινωμικών
Διαλόγων Καμί
(Αυτοσκιτγράμμα)